

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **N. B.**, narozeného X.
státní příslušnost: X.
trvale bytem X.

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2025, č. j. CPR-25269-3/ČJ-2025-930310-V236,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 8. 2025, č. j. CPR-25269-3/ČJ-2025-930310-V236, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.269 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 4. 7. 2025, čj. KRPA-212634-15/ČJ-2025-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období minimálně od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 15. 8. 2025, čj. CPR-25269-3/ČJ-2025-930310-V236, tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, které porušuje § 174a zákona o pobytu cizinců, protože správní orgán nedostatečně zohlednil, že v případě žalobce jde o historicky první porušení zákona na území ČR, žalobce vyjádřil adekvátní lítost, přislíbil, že řádně vycestuje do vlasti, k porušení zákona ho dohnala tíživá finanční a osobní situace, což intenzitu posuzované protiprávnosti oslabuje. V daném případě lze na žalobce působit mírnějším a výchovnějším způsobem než správním vyhoštěním na dobu 2 let. Žalobce též namítl, že uložená doba vyhoštění 2 let za cca. tříměsíční nelegální pobyt působí asymetricky, zejména když v obdobných případech správní orgán nikdy neukládá opatření převyšující 1 rok. Žalovaná dále dle názoru žalobce porušila § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádala se skutkově srovnatelnou věcí kamaráda žalobce, resp. odlišný postup odůvodnila tím, že žalobce zde vykonával nelegální práci. Za toto jednání však řízení proti žalobci vedeno nebylo, přestože jde o samostatnou skutkovou podstatu. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť žalobce neuplatnil námitky nad rámec těch, kterými se zabývala ve svém rozhodnutí.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť účastníci řízení v zákonem stanovené lhůtě nevyjádřili výslovný nesouhlas s takovým projednáním věci a soud neshledal potřebu provádění dalšího dokazování nad rámec důkazů obsažených ve správním spisu.
6. Žaloba je důvodná.
7. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl společně s dalšími cizinci zajištěn dne 3. 7. 2025 při pobytové kontrole cizinců v zájmovém objektu v přilehlé oblasti Prahy 2 hlídkou Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odboru cizinecké policie. Kontrolou cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že má v něm vylepený vízový štítek vydávajícího státu Litva typu C, s platností od 23. 3. 2025 do 20. 4. 2025, jiné platné oprávnění k pobytu v schengenském prostoru neměl.

8. Dne 4. 7. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-212634-10/ČJ-2025-000022-SV). Správní orgán I. stupně poté žalobce ještě téhož dne vyslechl v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění k jeho vlastní žádosti za účasti tlumočníka do jazyka uzbekého. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo (čj. KRPA-212634-11/ČJ-2025-000022-SV), že žalobce do schengenského prostoru přicestoval přes letiště Praha-Ruzyně dne 29. 3. 2025 letecky přímo z vlasti. Od svého příjezdu zde pobýval nepřetržitě, přicestoval za účelem práce. V ČR pobýval na základě litevského víza C s platností na 14 dnů ode dne vstupu v rámci povoleného období od 23. 3. 2025 do 20. 4. 2025. Žalobce uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu. O jiné vízum nežádal, potřeboval získat nějaké peníze, aby mohl odletět domů, neměl peníze na letenku. Peníze stále ještě nemá, nějak je sežene. Do vlasti vycestuje.
9. Dále žalobce k dotazu správního orgánu uvedl, že v ČR nemá hlášenou žádnou adresu pobytu, písemnosti zde nepřebírá, bydlí na ubytovně se svými druhy někde v Praze, adresu si nepamatuje. Žalobce zopakoval, že si je plně vědom svého protiprávního jednání, chce se vrátit domů, ale nestihl to. Ke svým majetkovým poměrům žalobce sdělil, že v ČR nic nevlastní, v zemi původu taktéž ne. Ke svým osobním a rodinným poměrům žalobce uvedl, že je ženatý a má pět dětí, celá rodina žije v jeho zemi původu. Naopak v ČR ani v EU nemá žádné příbuzné, ani osobu, kvůli které by skončení jeho pobytu v ČR bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, nesdílí s takovou osobou společnou domácnost. Nemá zde ani žádnou vyživovací povinnost. V zemi původu žalobce má kde bydlet, žije tam celá jeho rodina, v ČR nemá žádné sportovní, politické, kulturní nebo společenské vazby, závazky ani pohledávky. Je zdravý a s ničím se neléčí, žádné léky neužívá, zdravotní pojištění v ČR nemá. Finanční prostředky na vycestování má. V ČR nepáchal žádnou trestnou činnost, ve vycestování mu nic nebrání a po návratu do vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí, je to pro něj bezpečná země. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně, chce se vrátit do vlasti. O azyl nežádal, doručovací adresu má v zemi původu, nepotřebuje nikoho vyrozumět o svém zadržení. Všem otázkám rozuměl, žádných změn v protokolu o výsledku nežádal a protokol podepsal jako správný a úplný.
10. Správní spis dále obsahuje závazné stanovisko k možnosti vycestování ze dne 4. 7. 2025, ev. č. ZS58763, podle kterého vycestování žalobce podle § 120a zákona o pobytu cizinců je možné, a dále Informaci OAMP ze dne 14. 3. 2025 Kazachstán, bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky občanských svobod a lidských práv. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí byla žalobci dána možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí (čj. KRPA-212634-14/ČJ-2025-000022-SV), žalobce však této možnosti nevyužil.
11. Následně vydal správní orgán I. stupně dne 4. 7. 2025 rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025 na území členských států EU neoprávněně, a naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území v délce 2 roky.
12. Správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců na str. 4 až 6 svého rozhodnutí, přičemž vycházel z obsahu správního spisu a vyjádření žalobce. Správní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

orgán I. stupně hodnotil rodinné poměry žalobce a dospěl k závěru, že celá jeho rodina (manželka a 5 dětí) žije v jeho vlasti, na území ČR nemá ani jiné příbuzné, naopak, veškerou rodinu má v zemi původu, dále se na území ČR nenachází ani jiná osoba, vůči které by bylo vycestování žalobce do vlasti pocítováno jako nepřiměřený zásah, rovněž zde nežije osoba, vůči které by měl žalobce vyživovací povinnost. Ani žalobce sám není takovou osobou, která by byla či už zdravotně nebo jinak závislá na pomoci jiné osoby, žalobce je dospělý, svéprávný, v produktivním věku, zdravý, nevlastní v ČR žádný majetek, naopak ve vlasti má zázemí, kam se může vrátit, má tam rodiče, u kterých může bydlet, v ČR nemá žádnou hlášenou adresu pobytu, ani sjednané zdravotní pojištění, není zde ani oprávněn provozovat výdělečnou činnost. V ČR nemá ani žádné společenské, kulturní či sportovní vazby. Jeho pobyt v ČR nebyl natolik dlouhý, aby způsoboval takový stupeň integrace, který by představoval překážku jeho vycestování do vlasti.

13. K uložení době správního vyhoštění správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 6 uvedl, že při stanovení její délky přihlédl k tomu, že žalobce po celou dobu se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. V jeho neprospěch však správní orgán I. stupně zohlednil aktuálnost a závažnost protiprávního jednání, skutečnost, že žalobce jednal vědomě, důvodem jeho příjezdu do ČR byla práce, kde i skutečně pracoval bez oprávnění, dále že nedisponoval zdravotním pojištěním, ani nikde nehlásil svou adresu pobytu. Rovněž tak neopomněl, že neoprávněný pobyt byl zjištěn až vlastní činností cizinecké policie, bez níž by zřejmě žalobce svůj nelegální pobyt v ČR pouze prodlužoval.
14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 10. 7. 2025 blanketní odvolání, které po výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění vad ze dne 11. 7. 2025, čj. KRPA-212634-19/ČJ-2025-000022-SV, doplnil dne 28. 7. 2025. V odvolání namítl uložení nepřiměřeně přísného opatření v délce dvou let, tudíž uložené v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, dále upozornil na řadu polehčujících okolností, které nebyly zohledněny, upozornil na to, že v obdobných věcech je ukládáno opatření na dobu 1 roku. Dále poukázal na stejnou věc svého kamaráda, kterému bylo uloženo dramaticky nižší opatření.
15. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí plně ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Přiměřenost zásahu do života žalobce posuzovala žalovaná na str. 6 ve třetím odstavci napadeného rozhodnutí. V něm shrnula, že prvostupňovým orgánem bylo posuzováno konkrétní jednání žalobce, zájem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví ve vztahu k zájmu žalobce na ochraně soukromého a rodinného života, přičemž konstatovala, že dotčení žalobcova rodinného života je zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem ČR na tom, aby zde pobývali pouze cizinci, kteří se v minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené.
16. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR, žalovaná posuzovala na str. 7 ve třetím odstavci napadeného rozhodnutí a stanovenou dobu 2 let hodnotila jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech. Tuto dobu rovněž hodnotila jako přiměřenou vzhledem k jednání, kterého se žalobce dopustil, nikterak přitom nevybočuje z mezí správního uvážení správního orgánu I. stupně, kdy lze za dané protiprávní jednání uložit opatření zákazu vstupu na území až na 5 let. S obecným odkazem na případy mnohem kratšího neoprávněného pobytu, kdy byla tato doba taktéž stanovena na 2 roky, odmítla námitku žalobce jako neopodstatněnou.
17. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn,
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
21. Žalobce v žalobě nijak nerozporoval svůj neoprávněný pobyt na území ČR ve vymezeném období. Domáhá se pouze příznivějšího stanovení délky správního vyhoštění, protože tvrdí, že nebyly dostatečně zohledněny další skutečnosti, které mu mohly jít ku prospěchu, konkrétně, že v případě žalobce jde o historicky první porušení zákona na území ČR, žalobce vyjádřil adekvátní lítost, přislíbil, že řádně vycestuje do vlasti, k porušení zákona ho dohnala tíživá finanční a osobní situace, což intenzitu posuzované protiprávnosti oslabuje. Rovněž namítá, že v obdobných případech stanovují správní orgány dobu vyhoštění o polovinu kratší.
22. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nespochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
23. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se podrobně zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a argumentovaly k jednotlivým kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců (viz body 12. a 15. výše). K tomuto posouzení soud nemá cokoli vytknout, správní orgány se zabývaly všemi skutečnostmi relevantními z hledisek § 174a pro posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a své úvahy řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, s nimiž se soud ztotožnil, a na které soud pro stručnost odkazuje. Námitka nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života je tak z pohledu soudu nedůvodná.
24. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil, nebo zda nevybočil ze své ustálené rozhodovací praxe, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu [§ 78 odst. 1 s. ř. s.; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS].

25. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí.
26. Uložení opatření správního vyhoštění v délce 2 let odůvodnily správní orgány tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání vědomě v délce necelé 3 měsíce (**od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025**) přičemž doba neoprávněného pobytu v EU, resp. v ČR, byla zjevně ukončena jen díky provedení pobytové kontroly, neboť žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Další skutečnosti, ke kterým správní orgány přihlédly, a které svědčily v žalobcův neprospěch, byly aktuálnost a závažnost žalobcova pochybení, že důvodem jeho příjezdu do ČR byla práce, kdy i skutečně pracoval bez oprávnění, že nedisponoval zdravotním pojištěním, ani nikde nehlásil svou adresu pobytu. Jako k jediné polehčující okolnosti přihlédly pouze k tomu, že žalobce s orgány veřejné moci spolupracoval.
27. Pokud jde o správními orgány uvedené přítěžující okolnosti, soud přisvědčil námitce žalobce, že výkon práce bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, či provozování dani podléhající výdělečné činnosti bez zvláštního oprávnění či povolení je zákonem o pobytu cizinců koncipováno jako samostatná skutková podstata pro uložení správního vyhoštění s mírnější horní hranicí doby vyhoštění (až na 3 roky) v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. Tato skutková podstata však nebyla uvedena v oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění ze dne 4. 7. 2025, přestože toto jednání bylo žalobci *opakovaně* vytčeno, aniž by bylo k tomuto jeho jednání zjišťováno a prokazováno cokoliv bližšího, např. odkdy se měl této činnosti dopouštět, kde a za jakých podmínek. Pohnutky cizince k příjezdu do ČR přitom z pohledu podmínek pro ukládání opatření správního vyhoštění, resp. stanovování jeho délky, nejsou podstatné, pomáhají spíše dokreslit celkový kontext případu jednotlivého cizince a mohou vypovídat o míře jeho zavinění (úmysl, nedbalost), lze k nim z tohoto pohledu přihlédnout, rozhodně ne však do takové míry, aby velmi výrazně ovlivnily délku doby správního vyhoštění v neprospěch žalobce, což se v daném případě dle názoru soudu stalo.
28. Správní orgány přitom vůbec nezohlednily skutečnost, kterou ostatně namítal i žalobce, že se jednalo o jeho první porušení, a že dosud byl zcela bezúhonný, což je rovněž jedna z důležitých polehčujících okolností, která má také vliv na odlišení jednání cizince od jiné skutkové podstaty pro správní vyhoštění s prvkem opakovanosti porušení právních předpisů [§ 119 odst. 1 písm. a) bod 9 citovaného zákona]. Jak vyplývá ze shrnutí v bodech 13. a 16. výše, této skutečnosti správní orgány nepřiznaly žádnou váhu při stanovení délky správního vyhoštění. Dále správní orgány nezohlednily skutečnost, že žalobce si před příjezdem do schengenského prostoru vyřídil litevské vízum C s platností na 14 dní, na základě kterého zde alespoň ze začátku legálně pobýval, což odlišuje případ žalobce od těch cizinců, kteří do ČR od počátku přicestují a pobývají bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu.
29. Soud sice ve shodě se žalovanou uvádí, že přiměřenost délky vyhoštění nelze posuzovat toliko prostým porovnáním délky daného vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných obdobných kauzách, neboť každý případ tohoto druhu má konkrétní specifické okolnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kteřé nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu. Soudu je však z jeho vlastní rozhodovací praxe známo, že v případech, kdy byla z obdobných důvodů naplněna skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (neoprávněný pobyt v trvání do 5 měsíců) a zároveň nebyly přítomny nijak zvláště přitěžující okolnosti, správní orgán běžně ukládá dobu správního vyhoštění v délce trvání 12-18 měsíců (např. rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2021, čj. CPR-9302-3/ČJ-2021-930310-V217, ze dne 30. 11. 2021, čj. CPR-24297-3/ČJ-2021-930310-V238, dále ze dne 25. 3. 2021, čj. CPR-3586-3/ČJ-2021-930310-V238, ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-7919-3/ČJ-2021-930310-V244, ze dne 15. 6. 2021, čj. CPR-8024-3/ČJ-2021-930310-V235, ze dne 22. 10. 2021, čj. CPR-20799-5/ČJ-2021-930310-V244, či ze dne 31. 12. 2024, čj. CPR-55270-2/ČJ-2024-930310-V230, a další). Žalovaná přitom k této námitce ve správním řízení ani v řízení před soudem nijak blíže neargumentovala jejím popřením, či předložením konkrétních rozhodnutí, z nichž by byl zřejmý a odůvodněný opak nebo aktuální posun v její rozhodovací praxi.

30. Soud tedy konstatuje, že žalobce se vědomě dopustil nelegálního pobytu na území ČR od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025, tj. téměř 3 měsíce, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, s úmyslem zde pracovat a vydělat si peníze, dle svých tvrzení též skutečně pracoval, neměl žádné zdravotní pojištění, a toto jednání bylo odhaleno až činností cizinecké policie. Na druhou stranu však šlo o první porušení zákona žalobcem, se správními orgány spolupracoval, deklaroval, že v případě vyhoštění vycestuje do vlasti dobrovolně, chce se vrátit, a před vstupem na území vyvinul alespoň minimální snahu zajistit si *nějaké* povolení k pobytu tím, že si vyřídil litevské vízum.
 31. Tyto skutečnosti případ žalobce nijak neodlišují od případu, kdy správní orgány ukládají za totožné jednání cizincům správní vyhoštění v délce trvání 12-18 měsíců. V daném případě tedy není náležité (individualizovaně a přesvědčivě) odůvodněno stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce trvání 2 let, takto stanovená doba neodpovídá praxi v obdobných případech a je s ohledem na okolnosti případu nepřiměřená.
 32. Pokud žalobce v souvislosti se stanovením délky vyhoštění namítal, že nebyla zohledněna jeho lítost nad protiprávním jednáním, soud konstatuje, že z vyjádření žalobce zachycených v podkladových materiálech správního spisu, ke kterému se měl možnost v průběhu správního řízení vyjádřit, nikdy nevyplynulo, že by svého protiprávního jednání litoval, proto je nutno toto tvrzení odmítnout jako ničím nepodložené. Avšak ani samotné konstatování lítosti žalobce nemá vliv na zákonnost uloženého vyhoštění. Za projev určité míry lítosti, ve spojení s uvědoměním si vlastního pochybení, lze považovat to, že žalobce spolupracoval s orgány veřejné moci. K tomu však správní orgány přihlédly v rámci polehčující okolnosti. Pohnutky vstupu žalobce na území ČR (tíživá finanční a osobní situace) jsou sice lidsky pochopitelné, z pohledu zákonných podmínek uložení správního vyhoštění však irelevantní (k tomu viz výše bod 27.). Pokud si žalobce byl schopen vyřídit oprávnění ke vstupu a krátkodobému pobytu v schengenském prostoru, není soudu znám důvod (a tento nevyplynul ani z tvrzení žalobce ani ze správního spisu), proč se nepokusil si na území ČR vyřídit potřebná oprávnění k výkonu legální práce, pakliže bylo jeho cílem si vydělat peníze mimo zemi jeho původu.
 33. V souvislosti s námitkou žalobce, že správní orgány postupovaly při stanovení doby vyhoštění v případě kamaráda žalobce mírněji, soud dodává, že žalobce v žalobě nijak blíže věc kamaráda neoznačil, ani soudu nepředložil žádné rozhodnutí, které by jeho tvrzení prokazovalo, proto se soud k této námitce nemohl věcně vyjádřit.
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

34. Soud tak dospěl k závěru, že v daném případě uložená doba správního vyhoštění, tj. doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 let je nepřiměřená s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jeho případu a k rozhodovací praxi žalované v obdobných případech.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Ze shora uvedených důvodů proto soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, zejména pak polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi (viz bod 30. výše), jakož i rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech, které bude potřeba v novém rozhodnutí zohlednit (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Náklady řízení žalobce, který měl ve věci plný úspěch, spočívaly v nákladech na právní zastoupení žalobce advokátem. Zástupce žalobce v řízení učinil dva úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - převzetí a příprava právního zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí činí 4.620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 advokátního tarifu *ve znění účinném od 1. 1. 2025*], celkem 9.240 Kč, k čemuž je nutno dále přičíst náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 450 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem 900 Kč. Zástupce žalobce soudu nedoložil, že je plátcem DPH, soud však ověřil ve veřejně dostupném registru plátců DPH, že zástupce žalobce je k této dani registrován, proto soud tuto odměnu a náhradu hotových výdajů zvýšil o částku 2.129 Kč (21 %). Žalovaná je povinna žalobci prostřednictvím jeho zástupce zaplatit náhradu nákladů řízení v celkové částce 12.269 Kč (9.240 + 900 + 2.129) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Praha 15. října 2025

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.